

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

ORGAN

FOR

KVINDESAGEN I DANMARK.

Nr. 8.

Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned.
Abonnement 60 Øre pr. Kv. foruden
Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller
dens Plads 10 Øre.

København, den 15. April 1890.

III. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

De franske Ægteskabslove.

Af

Anna Bugge-Wicksell.

Godde civils Bestemmelser med Hensyn til alt, hvad der angik Kvinder og deres Stilling, har altid været betragtede med hellig Forfærdelse og som afskrækkende Exempler. Ogsaa Ægteskabslovene er naturligvis blevne Genstand for samme Afsky. Efter en omhyggelig Gennemgaaelse af disse Love kan jeg imidlertid ikke finde andet end, at hvis denne Afsky er berettiget, saa maa ogsaa de fleste andre Landes Ægteskabslovgivning falde ind under samme Følelse — altsaa med andre Ord, at de franske Ægteskabslove ikke fortjener nogen særlig Misagtning. De Grundbestemmelser, som gaar igennem dem, er omtrent de samme, der ogsaa gaar igennem de andre evropæiske Landes, i et Par Henseender er de endog bedre end de fleste af disse. Er der noget, hvori de er værre, saa maa det være selve Bestemmelserne om Ægteskabs Indgaaelse. Frankrig er antageligvis det Land i Verden, hvor det er forbundet med mest Omstændelighed at blive gift. Den franske Administration udmærker sig nok ikke egentlig ved nogen republikansk Simpelhed, i al Fald har de forstaaet at gøre Adgangen til Indgaaelse af Ægteskab saa vanskelig, som det omtrent er muligt. Frankrig har som bekendt obligatorisk Civilægteskab, og dette opretholdes meget effektivt. Den Præst, som vier et Par uden at have forlangt og faaet Bevis for, at den borgerlige

Vielse er foretaget, kan straffes med indtil 20 Aars Fængsel; det saaledes stiftede Ægteskab blir fuldstændig ugyldigt, kun kan den af Parterne, der kan bevise god Tro ved Ægteskabets Indgaaelse, faa det erklæret legalt for sit vedkommende og Børnene erklærede for ægte. Men den anden Part kan ikke derigennem bindes; han eller hun kan straffes for Svig, men de har sin Frihed. Det er ikke saa ganske sjældent endda, at der forekommer saadanne Sager, særlig er det udenlandske unge Piger, som er blevne narrede til at lade sig vie til indfødte Franskmænd i den Tro, at derigennem lovligt Ægteskab er blevet stiftet.

For at en Franskmand skal kunne blive lovlig gift, kræves følgende Betingelser opfyldte: han maa have opnaaet Giftealderen; den er for Mænd 18 Aar, for Kvinder 15. Ægteskab indgaaet af Folk under disse Aldersgrænser er absolut ugyldigt. Den næste nødvendige Betingelse er at have skaffet sig Samtykke af sine Forældre, eller hvis de er døde, af sine Bedsteforældre eller Oldeforældre, om saadanne er i Live. I samme Slægtlinje gaar Faderens Samtykke foran Moderens, men mellem forskellige Linjer sejrer den nærmeste; altsaa, er begge Forældrene i Live, vil Faderens Samtykke være nok; lever kun Moderen og paa Faderens Side Bedsteforældrene, saa vil hendes Vilje være den afgørende. Mangler Samtykket, er Ægteskabet ugyldigt, om Manden er mellem 18 og 25 Aar eller Hustruen mellem 15 og 21. Er vedkommende, som mangler Samtykke, over respektive 25 og 21 Aar, saa bliver vistnok Ægteskabet gyldigt, men den Embedsmand, som har sluttet det, straffes med Bøder eller Fængsel, en Omstændighed, som i Praxis vilde